

Toamnă anonimă

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Câtă toamnă, ce risipă de parfum și patimi noi,
De-ntrebări plutind în aer, de întoarceri înapoi
Către vara care pleacă lăsând loc unui regret
De-a te fi avut o vreme, de-a te mai purta în piept

Lângă inima ce bate ca o rană sângerând,
Vindecă-mi tristețea asta patologică și-n gând
Spune-i toamnei să amâne ploi, și brume, și dispreț
Pentru lumea din oglindă care nu mai pune preț

Pe iubirea dintre oameni, pe iubirea dintre noi...
Am uitat demult, iubite, ce destin și cât noroi
Mi-au împotmolit piciorul când veneam să te-ntâlnesc
Într-o toamnă fără nume... M-am pierdut să te găsesc.

- Toamna-și scrie-n gri pastelul și provoacă aritmii,
Curg din norii albi deliruri, nopți întregi de insomnii
Și pe cerul fără margini trec în stoluri îngeri triști,
Eu culcat sub pleoapa lunii mă întreb de mai ești...

Dacă undeva sub gene mai închizi un colț de rai,
Spune-mi tu, ce mi-ai răspunde dacă te-aș ruga să stai
La cules, că-n toamna asta poamele-s atât de dulci,
Iar spre seară, obosită, lângă piept să mi te culci?

În hambarele iubirii să se-adune roade noi,
Să ne adâncim în vise uitând drumul înapoi,
Poate-ntr-un târziu vom cere un refugiu cald și-atât
Și o iarnă de poveste să ne țină de urât.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș